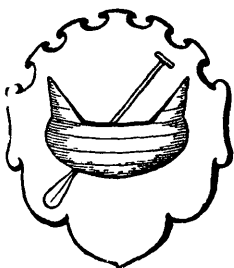

DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁODZI

Redakcja i Administracja
Pl. Wolności 14, parter, tel. 128-03.
Adminstr. czynna od g. 9—12 w p.
Redakcja od godz. 2—3 po poł.

Ceny ogłoszeń: Zwyczajne: 1 kolumna — zł. 50.—; 1/2 kolumny — zł. 25.—; 1/4 kol. — zł. 15.—; 1/8 kol. — zł. 7.50. Drobne po 5 gr. za 1 wyraz najmniejsze ogłoszenie gr. 50.

Prenumerata: Miesięcznie zł. 1.—

Cena egzemplarza zł. 0.30.

Nr. 4 (536)

Łódź, dnia 28 stycznia 1930 r.

Rok XII

Treść numeru: W sprawie podziału m. Łodzi na okręgi kominiarskie i taryfy za wycier kominów. — Protokół 19 (III sesji) posiedzenia Rady Miejskiej z dn. 19. XII. 1929 r. (dok.). — Kronika Miejska. — Z życia miast polskich. — Ogłoszenie.

W sprawie podziału m. Łodzi na okręgi kominiarskie i taryfy za wycier kominów.

Jak wiadomo, Urząd Wojewódzki w Łodzi ogłosił za nieważną uchwałę Rady Miejskiej w sprawie podziału obszaru m. Łodzi na 18 rewirów kominiarskich oraz uchylił decyzję Magistratu m. Łodzi, działającego, jako władza przemysłowa I instancji, w przedmiocie ustalenia taryfy maksymalnej za wycier kominów.

Na powyższe decyzje Magistrat m. Łodzi, za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego, wniósł odwołanie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, przytaczając poniższe motywy:

I. Uchwała Rady Miejskiej m. Łodzi z dnia 21 marca 1929 roku w sprawie podziału obszaru m. Łodzi na 18 rewirów kominiarskich, nie stoi w najmniejszej sprzeczności z brzmieniem § 16 Rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927 roku, gdyż w przytoczonym paragrafie Rozporządzenia mówi się o podziale obszaru poszczególnych województw na okręgi kominiarskie, których granice nie powinny przekraczać z reguły obszaru jednego powiatu.

Miasto Łódź pod względem administracyjnym jest jednostką powiatową, a więc w danym wypadku cały obszar miasta uznać należy za jeden okręg kominiarski. Uchwałę Rady Miejskiej, ustalającą w miejskim łódzkim okręgu kominiarskim 18 rewirów, należy rozumieć, jako zarządzenie lokalne, mające na celu usprawnienie techniczne pracy kominiarskiej z uwagi na wielkość terenową, a głównie liczbową tego okręgu.

II. Sprawa ustalenia taryfy kominiarskiej zapoczątkowaną została jeszcze w styczniu 1928 r., kiedy to Magistrat m. Łodzi zwrócił się do Zarządów miast: Warszawy, Krakowa, Lwowa, Poznania, Katowic i Wilna z prośbą o nadesłanie danych o obowiązujących tam taryfach kominiarskich. Po rozpatrzeniu zebranego w ten sposób materiału cyfrowego oraz po przeprowadzeniu ścisłej kalkulacji wydatków, ponoszonych przez rejonowych mistrzów kominiarskich na utrzymanie personelu pomocniczego, świadczenia socjalne podatkowe oraz zakup koniecznych narzędzi, Magistrat m. Łodzi w dniu 13 sierpnia 1928 roku zaprosił przedstawicieli czterech istniejących na terenie miasta Stowarzyszeń Właścicieli Nieruchomości w celu uzgodnienia rzeczzonej taryfy maksymalnej. Po przejściu wszystkich faz, w dniu 23 lutego 1929 roku uchwałą Magistratu z dnia 20 grudnia 1928 roku, ustalającą taryfę kominiarską, przesłana została Radzie Miejskiej m. Łodzi do zaopiniowania. Opinie Izby Przemysłowo-Handlowej oraz Izby Rzemieślniczej nie zasięgano, gdyż pierwsza rozpoczęła swe czynności, jak wynika z załączonych dokumentów, w dniu 15 kwietnia 1929 roku, zaś druga w dniu 9 lipca 1929 roku, przyczem nadmienia się, że przy ustalaniu taryfy brano była pod uwagę również opinia Korporacji Kominiarskiej na Województwo Łódzkie, której przedstawiciele w każdej bodaj konferencji w omawianej sprawie brali czynny udział.

Dnia 21 marca 1929 roku Rada Miejska powzięła uchwałę, opinującą przedłożoną przez Magistrat taryfę, poczem sprawa przesłana została do Urzędu Przemysłowego I instancji przy Magistracie m. Łodzi, który decyzją z dnia 20 kwietnia 1929 roku zatwierdził nadesłaną maksymalną taryfę kominiarską, ogłaszając ją równocześnie w Nr. 10 z dnia 1 maja 1929 roku „Łódzkiego Dziennika Wojewódzkiego”.

Rekurs Stowarzyszeń Właścicieli Nieruchomości złożony został w terminie spóźnionym, bowiem złożono go w Urzędzie Wojewódzkim w dniu 21 maja, podczas gdy ogłoszenie urzędowe o obowiązującej taryfie, jak to powiedziano uprzednio, nastąpiło w dniu 1 maja 1929 r.

Z uwagi na powyższe, Magistrat m. Łodzi prosi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o uchylenie zaznaczonych na wstępie decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi, zaznaczając zarazem, że zrealizowanie tych decyzji, wydanych po 7 miesiącach, wprowadziłoby szkodliwy zamęt, gdyż w międzyczasie koncesjonariusze kominiarscy, opierając się na ogłoszonej urzędowo taryfie, podnieśli odpowiednio wynagrodzenie personelu pomocniczego, w związku z czem wzrosły również wszelkie wydatki na świadczenia socjalne i podatkowe.

Fakty przystąpienia przez Urząd Wojewódzki do rozpatrywania merytorycznego rekursu, złożonego przez Stowarzyszenie Właścicieli w spóźnionym terminie, oraz wydanie przez tenże Urząd właścicielom nieruchomości, pociągniętym do odpowiedzialności sądowej za nieuiszczanie opłat za wycier według nowej taksy, zaświadczeń o tem, że sprawa taryfy jest w stadium załatwiania, spowodowały w swych skutkach zaprzestanie płacenia przez właścicieli nieruchomości należności za wycier podług norm nowej taryfy, co uniemożliwia koncesjonariuszom kominiarskim normalną wypłatę zarobków pracowniczych i wpływa niezawodnie ogromnie ujemnie na obowiązkowość wykonywanej pracy, a tem samem na stan bezpieczeństwa pożarowego miasta.

Protokół

19 (III sesji) posiedzenia Rady Miejskiej.

(Dokończenie).

Uchwalono:

V. W sprawie przepisów miejscowych o skanalizowaniu nieruchomości m. Łodzi i o połączeniu ich z miejską siecią kanalizacyjną. *)

Rury, kształtki i wszelkie inne wyroby kamionkowe powinny być równe, gładkie, dobrze wypalone bez pęknięć, pęcherzy, skaz, kamieni, wapna i innych defektów, posiadać ścianki jednakowej grubości we wszystkich miejscach rury i przy ostukiwaniu młotkiem winny wydawać zupełnie czysty dźwięk.

Dopuszczalna grubość ścianek rur kamionkowych jest następująca:

średnica 100 mm. — grubość ścianek 15 mm.

średnica 150 mm. — grubość ścianek 17 mm.

średnica 200 mm. — grubość ścianek 19 mm.

średnica 250 mm. — grubość ścianek 22 mm.

średnica 300 mm. — grubość ścianek 25 mm.

Długość rur prostych powinna wynosić 0,60 do 1,0 metrów, a kształtek — do 0,60 mtr. Większe długości rur nie są dopuszczalne.

§ 39. Rury i kształtki żeliwne.

(Ważne do czasu znormalizowania).

Rury i kształtki żeliwne, używane przy robotach kanalizacyjnych winny być odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, stojącego kielichem do dołu. Odlew powinien być gładki, równy bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p. nieprzepuszczalnych dla wody i powietrza oraz pokryty całkowicie lakierem asfaltowym, nakładanym na odlewy w gorącym stanie.

Najmniejsza grubość ścian rur żeliwnych dopuszcza się następująca:

przy średnicy rur 50 mm. — grubość ścianek 5 mm.

przy średnicy rur 70 mm. — grubość ścianek 5 mm.

przy średnicy rur 100 mm. — grubość ścianek 6 mm.

przy średnicy rur 150 mm. — grubość ścianek 6 mm.

przy średnicy rur 200 mm. — grubość ścianek 6 mm.

Stosowanie t. zw. „lekkich” typów rur żeliwnych jest bezwzględnie zabronione.

Kształtki żeliwne powinny mieć taką formę poszczególnych swych części, żeby uszczelnienie i zalanie kielichów po ich zmontowaniu nie nastręczało trudności.

§ 40. Rury ołowiane.

(Ważne do czasu znormalizowania).

Rury ołowiane stosować się winny do następujących wymiarów i średnic:

średnica	grubość ścian	waga 1 m. b.
25 mm.	3,0 mm.	3,0 kg.
30 mm.	3,5 mm.	4,2 kg.
40 mm.	4,0 mm.	6,3 kg.
50 mm.	4,0 mm.	7,7 kg.

*) P. Nr. 3 „Dziennika Zarządu m. Łodzi” z dn. 21. I. 1930 r.

§ 41. Wykonanie robót. Układanie przewodów.

Roboty przy budowie instalacji kanalizacyjnych i wodociągowych w nieruchomościach należy wykonywać z największą starannością i dokładnością.

Układanie przewodów podwórzowych i nadawanie im niezbędnych kierunków i spadków zgodnie z zatwierdzonym projektem powinno być prowadzone przy pomocy celowników, ustawianych na odpowiednim poziomie według niwelatora i posiadających dokładnie wyznaczone położenie osi przewodu.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichami przeciw prądowi i unikać w miarę możliwości przecinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Kielichy rur i kształtek kamionkowych powinny być uszczelniane zapomocą luźno skręconego konopnego lub lnianego sznura, dobrze posmołowanego. Po należytych ubiciu nawiniętego na koniec rury sznura, pozostałą część kielicha należy zalać roztopionym kitem asfaltowym, poczem obłożyć miejsce połączenia warstwą wyrobionej gliny.

Kit asfaltowy powinien być przy zwykłej temperaturze dostatecznie twardy i elastyczny, lecz nie powinien łamać się, pękać ani wyciekać z kielichów.

Kielichy rur i kształtek żeliwnych po uszczelnieniu sznurem konopnym należy zalać roztopionym ołowiem, który po zastygnięciu ubija się sztamówką. Zalewanie kielichów zarówno ołowiem, jak i kitem asfaltowym należy dokonywać w jednym zabiegu, bez późniejszego dolewania płynnej masy i w taki sposób, żeby w kielichu nie pozostało niezapełnionych miejsc.

Zalewanie kielichów zaprawą cementową jest wzbronione.

Przy układaniu przewodów w słabych lub mokrych gruntach, wykop winien być pogłębiony o 20—30 cm. niżej, niż był projektowany i napełniony do potrzebnej wysokości mocno ubitą mieszaniną z szabru i piasku.

W gruntach skalistych (t. zw. opoce), albo przy przejściu przez fundamenty zabudowań, wykop należy przebrać na głębokość około 10 cm. niżej spodu przewodów i zapełnić do projektowanego poziomu warstwą czystego, suchego piasku.

Przewody powinny być układane na lekkim, sypkim materiale, w braku zaś tego — na piasku, a po ułożeniu winny być zasypane takim samym lekkim materiałem do wysokości 30 cm. nad wierzchem rur.

Zamurowywanie przewodów rurowych w fundamenty zabudowań na stałe jest wzbronione. O ile zachodzi obawa zalewu podziemi przez wodę podskórną, przedostającą się przez otwory w murach fundamentów w miejscach skrzyżowania się z przewodami rurowymi, otwory te należy zabezpieczyć przez zakrycie ich z zewnątrz grubą warstwą betonu glinianego, lub w inny sposób, uzgodniony z odnośnym nadzorem budowlanym Magistratu.

Przy skrzyżowaniu się wykopów kanalizacyjnych z przewodami wodociągowymi, gazowymi, kablami telefonicznymi i t. p. powinny być zachowane wszelkie środki ostrożności w celu zabezpieczenia ich od uszkodzenia i ewentualnych wypadków na robocie.

§ 42. Badanie szczelności przewodów.

Sieć przewodów odpływowych w nieruchomości po ich wybudowaniu może być poddana przez nadzór techniczny Magistratu próbie na nieprzepuszczalność wody przez zatopienie jej do poziomu terenu.

Przy przyjmowaniu instalacji nadzór techniczny Magistratu jest uprawniony do zarządzenia próby szczelności całej wykonanej w posesji instalacji kanalizacyjnej, łącznie z zamknięciami wodnymi przy poszczególnych urządzeniach przez wtłaczanie do niej dymu lub innych silnie pachnących gazów.

CZĘŚĆ III.**§ 43. Opłaty za korzystanie z kanalizacji miejskiej.**

Na zasadzie art. 27 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz m. Łodzi opłatę komunalną za korzystanie z miejskich urządzeń kanalizacyjnych dla odprowadzenia ścieków domowych, gospodarczych, fabrycznych, przemysłowych, oraz wszelkich wód brudnych z poszczególnych nieruchomości do kanałów ulicznych.

§ 44. Opłaty za korzystanie z miejskich urządzeń kanalizacyjnych będą wymierzone:

- a) w odniesieniu do ścieków domowych i gospodarczych — od ilości urządzeń kanalizacyjnych, zainstalowanych w połączonej z kanałem ulicznym nieruchomości;
- b) w odniesieniu do ścieków przemysłowych i fabrycznych — od zadeklarowanej przez właścicieli posesyj i oficjalnie stwierdzonych przeciętnych dziennych ilości odprowadzanych ścieków.

Odprowadzane z posesyj do sieci ulicznej wody deszczowe opłatami nie podlegają.

§ 45. Ustanawia się następujące opłaty jednostkowe za korzystanie z miejskich urządzeń kanalizacyjnych:

1. od każdego zainstalowanego w połączonej z kanałem ulicznym nieruchomości:

a) zlewu kuchennego	po zł. 10.— rocznie
b) zmywaka, pisuaru lub wpustu w garażach, stajniach, składach ryb i t. p.	„ „ 20.— „
c) od ustępów (za każde oczko)	„ „ 30.— „
d) od umywalni, bidet	„ „ 10.— „
e) od wanny	„ „ 15.— „
f) od wpustu podwórzowego, o ile jest on używany do wylewania ścieków domowych z mieszkań, nie posiadających własnych zlewów	„ „ 30.— „

2. od jednego metra sześciennego (przeciętnego dziennego zużycia) ścieków fabrycznych i przemysłowych, odprowadzanych do kanału ulicznego, po zł. 10.— rocznie.

Uwaga: W razie przeprowadzenia miejskich urządzeń wodociągowych, zarówno podstawy wymiaru opłat, jak i ich wysokość podlegają rewizji.

§ 46. Opłaty powyższe będą pobierane od daty udzielenia pozwolenia na użytkowanie instalacji kanalizacyjnej w nieruchomości.

§ 47. Do uiszczania tych opłat obowiązani są właściciele nieruchomości.

§ 48. Wymiar i pobór opłaty uskutecznia Magistrat.

§ 49. Wymierzona przez Magistrat opłatę winien płatnik uiścić w ratach półrocznych, płatnych zdołu, a mianowicie: opłata za pierwsze półrocze winna być uiszczona w ciągu miesiąca lipca, za drugie półrocze— w ciągu miesiąca stycznia każdego roku.

§ 50. Odwołanie w sprawie wymiaru opłaty wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym art. 48 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 51. Nieuiszczona w terminie opłata będzie ściągnięta w drodze przymusowej, z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, kar za zwłokę i odsetek za odroczenie, według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

§ 52. Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podlegają karze do wysokości 345.90 zł., o ile wykroczenie nie jest karane według art. art. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

CZĘŚĆ IV.

PRZEPISY SPECJALNE.

§ 53. Przepisy przejściowe.

Istniejące przed wprowadzeniem niniejszych przepisów instalacje kanalizacyjno-wodociągowe w poszczególnych nieruchomościach, nieodpowiadające wymaganiom, zawartym w tych przepisach, powinny być przed przyłączeniem do sieci miejskiej odpowiednio przerobione i dostosowane do wymagań niniejszych przepisów.

Przy przeróbkach tych instalacji mogą być uwzględnione przejściowo pewne wyjątki, objęte następującymi przejściowymi przepisami:

- a) istniejące podziemne przewody odpływowe żeliwne z kamionkami mogą być nadal utrzymane, o ile znajdują się w dobrym stanie, posiadają odpowiednie wymiary, spadki i głębokości założenia i są należycie uszczelnione,
- b) istniejące żeliwne piony spustowe wewnątrz zabudowań, o ile są w dobrym stanie i posiadają należyte uszczelnienie, mogą być pozostawione nawet w tym wypadku, gdyby posiadały średnice, nieznacznie różniące się od przepisowych i gdyby ich konstrukcja i sposób przeprowadzenia (wmurowanie w ściany budynku) niezupełnie odpowiadały wymaganiom niniejszych przepisów. Jednakże takie piony spustowe muszą być obowiązkowo wyprowadzone ponad dach stosownie do niniejszych przepisów, przyczem wszelkie włączenie ich do kanałów wyciągowych i ogniowych są bezwzględnie zabronione.

Również mogą być pozostawione bez zmiany piony spustowe, do których są spuszczone (do jednego pionu) ścieki z klozetów, zlewów i wanien bez zastosowania środków, zapobiegających wysysaniu zamknięć wodnych, o ile takie mieszane połączenia nie powodują wadliwego działania instalacji,

- a) istniejące rynny deszczowe z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej mogą być łączone z siecią kanalizacyjną, o ile znajdują się

w dobrym stanie. Dolna część tych rynien powinna być w czasie robót zastąpiona przez przepisową rurę żeliwną, zaopatrzoną w skrzynkę rewizyjną według § 23.

Pozatem mogą być pozostawione bez zmiany:

- d) znajdujące się w dobrym stanie wpusty podwórzowe, posiadające odpowiednią kratkę wlotową, osadnik i syfon, o ile ten ostatni jest założony niżej linii zamarzania gruntu (§ 16). Wpusty posadzkowe winny być obowiązkowo żeliwne,
- e) zdane do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w przepisowe zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania.
- f) istniejące miski klozetowe wszelkiej konstrukcji, jeżeli są dobrze spłukiwane wodą przy każdorazowym spuszczeniu jej, mają należycie założone rezerwoarki płuczne o dostatecznej pojemności z całkowitą armaturą, posiadają wymagane przez przepisy zamknięcia wodne z otworem rury wylotowej 100 mm. oraz są zabezpieczone od zamarzania.

Dla pojedynczych urządzeń kanalizacyjnych, mieszczących się w suterynach narówni lub poniżej powierzchni terenu i połączonych bezpośrednio z przewodem odpływowym bez pionu spustowego przepisy o pionach wentylacyjnych mogą nie być stosowane, jeżeli wspomniany przewód odpływowy posiada powyżej miejsca przyłączenia odpowiedni pion wentylacyjny.

O przydatności i możliwości tymczasowego pozostawienia bez zmiany poszczególnych części dawniejszej instalacji decyduje każdorazowo odnośny nadzór techniczny Magistratu.

Pozwolenie na częściowe pozostawienie istniejącej instalacji jest udzielone przejściowo i nie zwalnia właściciela nieruchomości od obowiązku zamiany wszystkich pozostawionych tymczasowo części instalacji na nowe, odpowiadające wymaganiom niniejszych przepisów przy dokonywaniu najbliższych przeróbek, przebudowy lub gruntownego remontu nieruchomości.

O ileby się jednak okazało, że pozostawione przejściowo części instalacji powodują nieprawidłowe jej działanie, właściciel nieruchomości obowiązany jest pozostawione nieodpowiednie części zamienić na przepisowe na pierwsze żądanie Magistratu.

§ 54. Uprawnienia wyjątkowe Magistratu.

W wyjątkowych wypadkach, dotyczących w szczególności zakładów przemysłowych oraz warsztatów pracy, dla których wypełnienie niektórych poszczególnych postanowień niniejszych przepisów mogłoby być faktycznie niemożliwe lub nadmiernie uciążliwe, Magistrat może w drodze wyjątkowej zwolnić właściciela posesji całkowicie lub częściowo od obowiązku wypełnienia uciążliwego przepisu, względnie postawić specjalne warunki w każdym oddzielnym wyjątkowym wypadku.

§ 55. Wejście w życie.

Przepisy niniejsze obowiązują w obrębie granic m. Łodzi od czasu ogłoszenia ich w dzienniku Wojewódzkim Województwa Łódzkiego (art. 415 Rozp. Prez. Rzplitej z dnia 16.II. 1928 r. o Prawie Budowlanem Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202).

Z chwilą wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc wszystkie sprzeczne z nimi przepisy i rozporządzenia, dotyczące skanalizowania nieruchomości w obrębie m. Łodzi.

W głosowaniu brało udział 75 członków Rady Miejskiej, z których 73 głosowało za, 2 przeciwko uchwale.

VI. W sprawie wprowadzenia pewnych zmian do budżetu Zarządu m. Łodzi na rok adm. 1929/30 w związku z powiększeniem ilości łóżek abonamentowych w szpitalu dla dzieci „Anny-Marji”:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1179 z dnia 7 listopada 1929 roku, postanawia:

1. powiększyć ilość łóżek abonamentowych w szpitalu Anny-Marji dla dzieci z 60 do 74 na okres całego roku;
2. podwyższyć w związku z tem przewidziany w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1929/30 kredyt na „Koszty kuracyjne za chorych w szpitalu Anny-Marji” (dz. VIII § 26 poz. eC — wydatków) ze zł. 157,680.— do zł. 200,000.—;
3. pokrywać narazie wydatki, związane z leczeniem chorych w szpitalu „Anny-Marji dla Dzieci” z rachunku „Awanse na poczet budżetu”;
4. wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1929/30;
5. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

VII. W sprawie urządzenia torów łyżwiarskich i saneczkowych w parkach i na placach miejskich:

A. Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1200 z dnia 14 listopada 1929 roku, postanawia:

1. zewolnić na urządzenie kosztem zł. 3.500.— torów łyżwiarskich i saneczkowych:
 - a) na stawie i wzniesieniu w parku miejskim im. ks. J. Poniatowskiego,
 - b) na stawie i wzniesieniu w miejskim parku Ludowym,
 - c) na placu zabaw w miejskim parku Kolejowym i
 - d) na placu zabaw przy ul. Wodnej i Miedzianej z zastrzeżeniem wskazania źródeł pokrycia tego wydatku;
2. pokrywać narazie wydatki, związane z urządzeniem i utrzymaniem wyżej wspomnianych torów, aż do wysokości zł. 3.500.— z rachunku „Awanse na poczet budżetu”;
3. podwyższyć w związku z tem w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1929/30 poz. mC § 26 działu VIII A wydatków (urządzenie miejsc zabawowych dla młodzieży w wieku szkolnym) o zł. 3.500.—;
4. wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1929/30;
5. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

B. Rada Miejska wzywa Magistrat do oświetlenia torów łyżwiarskich i saneczkowych w parkach i na placach miejskich oraz do ustalenia godzin korzystania z nich: dla młodzieży szkolnej do godz. 18-ej, dla dorosłych za opłatą od godz. 18-ej do 21-ej.

VIII. W sprawie przyłączenia do miejskiej sieci kanalizacyjnej nieruchomości miejskich przy ul. Piotrkowskiej Nr. 1 i Placu Wolności Nr. 14 oraz przeprowadzenia rur wodociągowych na wzmiankowanych posesjach:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1203 z dnia 14 listopada 1929 roku, postanawia:

1. powierzyć:

- a) wykonanie przyłączenia do miejskiej sieci kanalizacyjnej nieruchomości miejskiej przy ul. Piotrkowskiej Nr. 1 firmie „Drzewiecki i Jeziorański” w miejscu za sumę zł. 12,132.24;
- b) wykonanie przyłączenia do miejskiej sieci kanalizacyjnej miejskiej przy Placu Wolności Nr. 14 Biuru Technicznemu „Cz. Trzechciński i S-ka” w miejscu za sumę zł. 17,286.22;
- c) przeprowadzenie rur wodociągowych do ubikacji podwórzowych na posesjach miejskich przy ul. Piotrkowskiej Nr. 1 i Placu Wolności Nr. 14 — Miejskim Warsztatom Mechanicznym za sumę zł. 1,800.—;

2. wezwać Wydział Budownictwa do zawarcia z wyżej wymienionymi firmami odnośnych umów na wykonanie tych robót;

3. w związku z powyższem podwyższyć o zł. 7,000.— kredyt na pokrycie wydatków, związanych z przyłączeniem do miejskiej sieci kanalizacyjnej gmachów miejskich przy ul. Piotrkowskiej Nr. 1 i Placu Wolności 14, uchwalony przez Radę Miejską w dniu 26-ym września 1929 roku (uchwała XIII);

4. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

IX. W sprawie wykonania „boiler’a” w kuchni V Miejskiego Domu Wychowawczego przy ul. Przędzalnianej Nr. 66:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1177 z dnia 7 listopada 1929 roku, postanawia:

1. upoważnić Wydział Budownictwa do wykonania kosztem złotych 1,916.44 instalacji przygotowania wody gorącej dla potrzeb kuchni w V Miejskim Domu Wychowawczym przy ul. Przędzalnianej 66;
2. pokryć narazie związane z tem wydatki z rachunku „Awanse na poczet budżetu”;
3. wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1929/30;
4. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

X. W sprawie wykonywania orzeczeń karnych Komisji Powszechnego Nauczania:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1160 z dnia 2 listopada 1929 roku, postanawia:

1. wezwać Oddział Sekwestracyjny Wydziału Podatkowego do wykonywania orzeczeń karnych Komisji Powszechnego Nauczania oraz wpłacenia ściągniętych grzywien do Głównej Kasy Miejskiej na rachunek tejże Komisji;

2. wezwać Wydział Finansowy do wstawienia do budżetu dodatkowego Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1929/30 sumy złotych 2,500.— i do Zamierzeń Skarbowych Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1930/31 sumy zł. 3,000.— na pokrycie kosztów utrzymania w areszcie osób, skazanych przez Komisję Powszechnego Nauczania za niedopełnienie obowiązku szkolnego;
3. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

XI. W sprawie przejęcia zpowrotem w posiadanie Gminy Miejskiej Łódź, t. zw. Polesia Widzewskiego, oddanego w swoim czasie Skarbowi Państwa pod budowę dworca towarowego:

1. unieważnić uchwałę Rady Miejskiej Nr. A. II z dnia 21 grudnia 1926 roku w sprawie oddania gruntu na Polesiu Widzewskim pod budowę nowej stacji towarowej;
2. wychodząc z założenia, że:
 - a) głównym motywem, jakim Zarząd Miasta się kierował, oddając Skarbowi Państwa Polesie Widzewskie, była chęć niezwłocznego zatrudnienia paru tysięcy bezrobotnych przy budowie projektowanego dworca, który to warunek, mimo wyraźnego zastrzeżenia w umowie — przez dyrekcję kolei państwowych dotrzymany nie został: wprawdzie w pierwszym raku zatrudnionych było kilkuset robotników, jednakże w ciągu następnych 2 lat roboty zostały zupełnie wstrzymane, a ostatnio pracowała przy budowie dworca niewielka liczba ludzi. Pozatem budżet Państwa na rok 1930/31 nie przewiduje na ten cel żadnych kredytów;
 - b) przejęcie terenów zpowrotem w posiadanie Miasta jest pożądane jeszcze z następujących względów: 1) tereny te, jako położone w środku miasta, nadawałyby się raczej pod budowę gmachów państwowych i komunalnych, w których mieściłyby się właściwe urzędy, 2) względy zdrowotne przemawiają przeciwko wzniesieniu dworca towarowego w centrum miasta, 3) oczekiwane przez sfery przemysłowe korzyści, wypływające z bliskości dworca towarowego, są problematyczne, projektowany bowiem na Polesiu Widzewskim dworzec ma być dworcem rozdzielczym t. zn. z punktu tego kierowane będą wagony do stacyj takich, jak Chojny, Julianów, Karolew, Łódź-Kaliska i in., 4) zgodnie z umową, Skarb Państwa wzamian otrzymanego Polesia Widzewskiego miał oddać na własność Miastu grunta, zajęte obecnie pod urządzenia stacji towarowej Łódź-Fabryczna przy ulicach: Kolejowej, Składowej, Kilińskiego i Węglowej. Grunta te należało wyprocesować od właścicieli. Dotychczas władze kolejowe nie poczyniły żadnych kroków w tym względzie, wobec czego sprawa zniesienia wiaduktu kolejowego, tak żywotna dla interesów naszego miasta z punktu widzenia prawidłowej komunikacji z tak ważną arterją, jaką jest ulica Kilińskiego, — dotychczas przez władze miejskie podjętą być nie mogła —

Rada Miejska, w związku z wnioskiem Magistratu Nr. 1159 z dnia 2 listopada 1929 roku, postanawia: zważywszy a) że sprawa przepisania na rzecz Skarbu Państwa Polskiego tytułu własności gruntów, należnych do Gminy Miejskiej Łódź, położonych na t. zw. Polesiu Widzewskim

w Łodzi, a szczegółowo opisanych w uchwale Rady Miejskiej Nr. A. II z dnia 21 grudnia 1926 roku, dotychczas definitywnie załatwiona nie została, b) że wobec tego Gmina Miejska Łódź jest nadal właścicielką tych gruntów, c) że — jak wynika z pisma Ministerstwa Komunikacji Nr. dz. V — 7274/19-a/28 z dnia 9 października 1926 roku — oddanie tych gruntów w posiadanie Skarbu Państwa Polskiego nastąpiło wskutek zapowiedzianego przez Ministerstwo niezwłocznego przystąpienia do robót, związanych z budową nowej stacji towarowej w Łodzi, a w związku z tem zatrudnienia znacznej liczby bezrobotnych i d) że tej obietnicy Ministerstwo Komunikacji nie dochowało i — jak to wynika z pisma Dyrekcji Robót Publicznych Województwa Łódzkiego Nr. 2397/A z dnia 11 sierpnia 1928 roku — w najbliższym czasie nie zamierza do robót tych przystąpić — zażądać od Skarbu Państwa Polskiego niezwłocznego oddania zprowowtem w posiadanie Gminy Miejskiej Łódź wyżej wymienionych gruntów w takim stanie, w jakim je w swoim czasie mu oddała, oraz upoważnić Magistrat do przedsięwzięcia wszelkich kroków prawnych, mających na celu wykonanie niniejszej uchwały”.

W głosowaniu brało udział 75 członków Rady Miejskiej; uchwałą powzięto jednomyślnie.

XII. W sprawie zamiany części placu miejskiego, położonego w majątku Chojny na plac osady-wsi Dąbrówki Małe, stanowiący własność Edwarda Jerzego i Ludwika Gradowskich:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1182 z dnia 7 listopada 1929 roku, postanawia:

1. odstąpić na własność Edwardowi Jerzemu i Ludwice Gradowskiom plac, wchodzący w skład części majątku Chojny A. B. Nr. 1, stanowiący własność Gminy Miejskiej Łódź, wniesiony do księgi inwentarzowej miejskiej pod Nr. 113, oznaczony na planie, sporządzonym i poświadczonym w dniu 31 października 1929 roku przez Oddział Pomiarów Magistratu m. Łodzi, literami e, f, g, h, a zawierający 1344,28 mtr. kwadr. powierzchni pod warunkiem, że Edward Jerzy i Ludwika Gradowscy wzamian za ten plac odstąpią na własność Gminie Miejskiej Łódź wolny od wszelkich długów i ciężarów plac, wchodzący w skład osady Nr. 1/2 wsi Dąbrówki Małe, oznaczonej według planu, sporządzonego w roku 1909 przez geometrę Szymańskiego, odsyłaczem Nr. 16, stanowiący na mocy aktu Nr. 11197, zeznanego przed notariuszem Ludwikiem Kahlem w Łodzi w r. 1928, własność Edwarda, Jerzego i Ludwika Gradowskich, oznaczony na planie, poświadczonym przez Oddział Pomiarów Magistratu m. Łodzi w dniu 30 października 1929 roku literami: a, b, c, d, położony przy ul. Engla Nr. 37 i zawierający 672,14 mtr. kwadr. powierzchni;
2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 75 członków Rady Miejskiej; uchwałą powzięto jednomyślnie.

XIII. W sprawie instrukcji o powoływaniu opiekunów społecznych i sposobie wykonywania przez nich czynności opiekuńczych:

1. Rozesłanie projektu instrukcji uznać za pierwsze czytanie;
2. Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1184 z dnia 7 listopada 1929 roku, zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu w następującem brzmieniu

Instrukcję

o powoływaniu przez Magistrat m. Łodzi opiekunów społecznych i sposobie wykonywania przez nich czynności opiekuńczych, opracowaną na podstawie Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 267), rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 kwietnia 1929 roku (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 291), rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 maja 1929 roku (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 358).

I. Zadania opiekunów społecznych.

§ 1.

Zadania opiekunów społecznych polegają na współdziałaniu z Magistratem m. Łodzi — Wydziałem Opieki Społecznej przy wykonywaniu obowiązków opiekuńczych, wynikających z Ustawy o opiece społecznej z dnia 16 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 726) przez:

- a) dokładne poznanie i badanie warunków życia osób i rodzin, korzystających lub mających korzystać ze świadczeń opieki społecznej i opinjowanie prośb o pomoc;
- b) inicjatywę w kierunku akcji, mających na celu spełnienie zadań wyznaczonych przez Ustawę o opiece społecznej.

II. Podział miasta na okręgi opiekuńcze.

§ 2.

Miasto Łódź podzielono na 28 okręgów opiekuńczych (wykaz dołączony zostaje do właściwych akt). W razie potrzeby okręgi będą mogły być podzielone na podokręgi. Obecny podział jest tymczasowy. Ostateczny podział ustali Rada Miejska po upływie lat trzech lub wcześniej na wniosek Miejskiej Komisji Opieki Społecznej.

§ 3.

Podział miasta na okręgi opiekuńcze, imiona i nazwiska opiekunów społecznych oraz miejsce i godziny ich urzędowania będą podane do publicznej wiadomości obwieszczeniami i ogłoszeniami.

III. Wybór opiekunów społecznych i ich zastępców.

§ 4.

Opiekunów społecznych i ich zastępców wybiera na okres trzechletni Rada Miejska na wniosek Miejskiej Komisji Opieki Społecznej z pośród osób posiadających prawo wybieralności do Rady Miejskiej i przynajmniej od roku stale zamieszkających w Łodzi. Ponowny wybór jest dopuszczalny. Pozostający w służbie czynnej wojskowi i funkcjonariusze policji państwowej nie mogą być wybierani na opiekunów społecznych.

IV. Powody uchylenia się od obowiązków opiekuna społecznego.

§ 5.

Od objęcia stanowiska opiekuna społecznego lub jego zastępcy mogą uchylić się jedynie osoby:

- a) które ukończyły lat sześćdziesiąt;
- b) niemogące pełnić obowiązku wskutek ułomności fizycznej lub słabego zdrowia;

- c) pełniące przez okres trzechletni obowiązki opiekunów społecznych;
- d) piastujące urząd publiczny;
- e) które wskażą powody, uznane przez Radę Miejską za ważne do uwolnienia od obowiązków opieku społecznego.

V. Sposób uchylenia się od obowiązku opiekuna społecznego.

§ 6.

Od uchwały Rady Miejskiej w sprawie wyboru na opiekuna społecznego osoba zainteresowana może odwołać się do Województwa w terminie czternastodniowym, lecz odwołanie nie wstrzymuje wykonania uchwały.

Stanowiska opiekuna społecznego można się zrzec przed upływem trzechletniego okresu jedynie w okolicznościach, przewidzianych w p. b, d, i e, § 5.

Rada Miejska na wniosek Komisji Opieki Społecznej może w każdej chwili odwołać opiekuna społecznego.

W razie zrzeczenia się, odwołania lub śmierci opiekuna, bądź utraty przez niego prawa wybieralności, Rada Miejska na wniosek Miejskiej Komisji Opieki Społecznej niezwłocznie przystąpi do wyboru innego opiekuna na czas do końca kadencji poprzedniej osoby.

VI. Objęcie obowiązków.

§ 7.

O dokonany przez Radę Miejską wyborze Magistrat m. Łodzi niezwłocznie zawiadomi wybranych opiekunów i zastępców. Prezydent miasta lub w jego zastępstwie przewodniczący Wydziału Opieki Społecznej pouczy nowoobраниch opiekunów społecznych o ich obowiązkach z powołaniem się na obowiązujące w zakresie opieki społecznej przepisy prawne, poczem opiekunowie przez podanie ręki złożą przyrzeczenie, że obowiązki swoje spełniać będą sumiennie i ku pożytkowi powierzzonej ich trosce ludności, przestrzegając przytem przepisów prawa.

O złożeniu przyrzeczenia sporządza się protokół, który podpiszą odbierający oraz składający przyrzeczenie.

VII. Legitymacja i oznaka opiekuna społecznego.

§ 8.

Po złożeniu przyrzeczenia opiekun społeczny otrzyma legitymację, zawierającą jego nazwisko, imię, określenie terenu działalności, termin ważności oraz fotografię.

Legitymację podpisuje prezydent miasta lub w jego zastępstwie przewodniczący Wydziału Opieki Społecznej.

§ 9.

Stanowisko opiekuna społecznego jest honorowe i bezpłatne.

§ 10.

Opiekun społeczny ma prawo noszenia oznaki okrągłej o średnicy 24 mm. wytłaczanej w brzoźnie, srebrzonej, oksydowanej; w otoku napis „Opiekun społeczny”, wewnątrz otoku orzeł karmiący czworo piskląt; wolna przestrzeń wewnątrz otoku wycięta.

Oznakę wyda Magistrat m. Łodzi za pokwitowaniem. W razie zgubienia oznaki opiekun społeczny winien niezwłocznie zawiadomić o tem Magistrat m. Łodzi — Wydział Opieki Społecznej, poczem może otrzymać nową oznakę.

Z chwilą, kiedy opiekun społeczny przestaje pełnić swe obowiązki, powinien oznakę zwrócić Magistratowi m. Łodzi — Wydziałowi Opieki Społecznej.

VIII. Obowiązki opiekuna społecznego i sposób ich wykonywania

§ 11.

Do obowiązków opiekuna społecznego należy:

- a) przyjmowanie zgłoszeń o udzielenie pomocy i opieki; opinjowanie i stawianie wniosków w sprawie rodzaju i sposobu pomocy;
- b) troska, by osobom opieki potrzebującym była udzielana w granicach obowiązujących przepisów;
- c) badanie z własnej inicjatywy lub na żądanie Magistratu m. Łodzi — Wydziału Opieki Społecznej osobistych i materialnych stosunków osób korzystających lub mających korzystać z opieki społecznej dla ustalenia prawa do opieki oraz rodzaju i rozmiaru niezbędnej pomocy;
- d) komunikowanie Magistratowi m. Łodzi — Wydziałowi Opieki Społecznej swoich spostrzeżeń i wniosków oraz składanie Miejskiej Opieki Społecznej przynajmniej raz na kwartał sprawozdań z działalności;
- e) wykonywanie czynności przekazanych osobnymi przepisami.

§ 12.

Opiekun społeczny obowiązany jest przyjmować interesantów, zamieszkałych w jego okręgu co najmniej dwa razy w tygodniu po jednej godzinie we własnym mieszkaniu lub wyznaczonym lokalu urzędowym. Opiekun społeczny obowiązany jest podać Magistratowi m. Łodzi — Wydziałowi Opieki Społecznej do wiadomości wyznaczone przez siebie miejsce, dni i godziny przyjęć.

§ 13.

Magistrat m. Łodzi — Wydział Opieki Społecznej dostarczy opiekunowi społecznemu tabliczkę, celem umieszczenia przy wejściu do domu, w którym urzęduje. Tabliczka zawierać będzie napis „Opiekun społeczny” ze wskazaniem okręgu, na który rozciąga się jego działalność, dni i godzin przyjęć.

Jeżeli opiekun społeczny nie posiada odpowiedniego pomieszczenia dla przyjmowania interesantów i wykonywania czynności urzędowych, to na jego żądanie lokal taki musi mu dostarczyć Magistrat m. Łodzi — Wydział Opieki Społecznej.

§ 14.

Opiekun społeczny obowiązany jest poznać warunki życia ludności na powierzonym mu obszarze i zwracać szczególną uwagę na wypadki, wymagające rozłoczenia opieki społecznej.

§ 15.

Opiekun społeczny winien wystąpić do Wydziału Opieki Społecznej z wnioskiem o roztoczenie opieki nad osobą rzeczywiście jej potrzebującą, nie czekając na jej prośbę.

§ 16.

Przed wystąpieniem z wnioskiem w sprawie roztoczenia opieki opiekun społeczny powinien zbadać stosunki osobiste i materialne osoby, mającej z opieki korzystać, osobiście w jej mieszkaniu, jak również zasięgnąć informacji u jej krewnych, powinowatych, sąsiadów, w miejscu pracy jej lub krewnych oraz właściwych urzędach i instytucjach.

Przy badaniu stosunków osobistych opiekun społeczny powinien wziąć pod uwagę stan cywilny, wiek, pochodzenie, wychowanie, otoczenie, rodzaj zatrudnienia oraz wszelkie inne okoliczności, które mogą wpłynąć na decyzję w sprawie rodzaju i zakresu niezbędnej opieki w myśl obowiązujących przepisów.

Przy badaniu stosunków materialnych opiekun społeczny powinien stwierdzić, czy osoba, której badanie dotyczy, posiada środki utrzymania z pracy własnej lub innych dochodów, czy pobiera zasiłek z Funduszu Bezrobocia, z Kasy Chorych, rentę inwalidzką lub starczą i t. p., czy korzysta z jakichkolwiek świadczeń publicznych lub z pomocy instytucji ewent. osób prywatnych oraz, czy istnieją osoby prawnie obowiązane do jej utrzymania i mogące obowiązek ten pełnić.

§ 17.

Przed wystąpieniem z wnioskiem w sprawie roztoczenia opieki nad osobą niezdolną do pracy, opiekun społeczny kieruje powyższą osobę do lekarza, wskazanego przez Wydział Opieki Społecznej, celem ustalenia stopnia niezdolności do pracy. Opinia lekarza musi być załączona do wniosku.

§ 18.

Opiekun społeczny obowiązany jest sporządzić protokół zgłoszenia o pomoc przez wypełnienie specjalnych druków, które mu dostarczy Wydział Opieki Społecznej.

Protokół ten powinien zawierać dokładny opis stosunków osobistych i materialnych (§§ 16, 17), opinię opiekuna wraz z jego wnioskiem co do rodzaju i zakresu pomocy.

Bez względu na to, czy osoba zgłaszająca się o pomoc według opinii opiekuna zasługuje na nią lub nie, protokół zgłoszenia powinien być odesłany do Wydziału Opieki Społecznej do statecznej decyzji i zarejestrowania zgłoszenia. Decyzja Wydziału będzie opiekunowi podana do wiadomości.

W razie otrzymania prośby, opartej na okolicznościach niedających podstawy do świadczeń z tytułu opieki społecznej, a uprawniających do świadczeń z innych tytułów, opiekun społeczny powinien w miarę możliwości udzielić wskazówek co do sposobu dochodzenia przysługujących petentowi praw.

§ 19.

Na żądanie Wydziału Opieki Społecznej opiekun obowiązany jest sporządzić protokół, dotyczący warunków osobistych i materialnych osób, wskazanych przez Wydział i odesłać go do Wydziału wraz ze swą opinią.

§ 20.

Opiekun społeczny obowiązany jest co pewien czas badać warunki osobiste i materialne osób, korzystających z opieki społecznej. O ile opiekun społeczny stwierdzi, że:

- a) warunki osoby, korzystające z opieki, zmieniły się,
 - b) stosowany rodzaj opieki jest niecelowy,
 - c) udzielone świadczenia są niewystarczające albo nadmierne, bądź są wykorzystywane w sposób niewłaściwy lub oszukańczy,
- powinien natychmiast wystąpić z wnioskiem o zmianę lub zaprzestanie opieki.

Wydział Opieki Społecznej przysyłać będzie opiekunowi społecznemu zawiadomienie o udzieleniu pomocy bezpośrednio przez Wydział osobom, zamieszkającym w powierzonym mu okręgu.

Opiekun społeczny prowadzi:

- a) dziennik zgłoszeń z rubrykami: 1) liczba porządkowa, 2) data zgłoszenia, 3) treść: nazwisko, imię, adres i rodzaj opieki, 4) data załatwienia i treść załatwienia, 5) uwagi. — W uwagach należy notować szczegóły, które mogą ułatwić rozpoznanie sprawy przy ponownym badaniu, ewentualnie mogą mieć znaczenie przy opracowaniu sprawozdań, składaniu wniosków i t. p.,
- b) skrowidz do dziennika zgłoszeń,
- c) dziennik wchodzącej i wychodzącej korespondencji wraz ze skrowidzem,
- d) książkę doręczeń korespondencji i protokołów zgłoszeń.

Co kwartał opiekun społeczny obowiązany jest przedłożyć Miejskiej Komisji Opieki Społecznej za pośrednictwem Wydziału Opieki Społecznej wyczerpujące sprawozdanie ze swej działalności.

Sprawozdanie powinno obejmować poza wymienieniem wszystkich dokonanych czynności w okresie sprawozdawczym, ogólny opis warunków gospodarczych, zdrowotnych i moralnych osób, korzystających ze świadczeń lub potrzebujących opieki.

Wszelkie druki i książki oraz materiały piśmienne dostarczy opiekunom społecznym Magistrat m. Łodzi — Wydział Opieki Społecznej.

IX. Współdziałanie organów policji państwowej.

§ 21.

Organy policji państwowej bezpośrednio zawiadamiają właściwego opiekuna społecznego o każdym wypadku, wymagającym natychmiastowego roztoczenia opieki społecznej, jak również udzielają informacji o osobach, będących przedmiotem opieki społecznej.

Opiekunowie społeczni przy pełnieniu obowiązków korzystają z ochrony prawnej, przysługującej urzędnikom państwowym.

Na żądanie opiekuna społecznego organy policji państwowej obowiązane są do udzielenia mu pomocy i usuwania przeszkód, uniemożliwiających mu wykonywanie czynności opiekuńczych, w razie oporu sporządzają protokół za opór władzy.

X. Zazalenia na opiekunów społecznych.

§ 22.

Zazalenia na czynności opiekuna społecznego ze strony osób, pragnących korzystać lub korzystających z opieki społecznej, powinny być wnoszone do Miejskiej Komisji Opieki Społecznej za pośrednictwem Wydziału Opieki Społecznej.

Po otrzymaniu zażalenia Miejska Komisja Opieki Społecznej zażąda wyjaśnień od opiekuna społecznego.

Jeżeli zarzuty będą uzasadnione, Miejska Komisja Opieki Społecznej prześle zażalenia za pośrednictwem Magistratu Radzie Miejskiej wraz z odpowiednim wnioskiem.

Opiekun społeczny, będący członkiem Miejskiej Komisji Opieki Społecznej, nie może brać udziału w posiedzeniu, na którym będzie decydowana sprawa, jaki należy nadać bieg zażaleniom, wniesionym na jego czynności.

XI. Zwrot kosztów.

§ 23.

Rada Miejska na wniosek Miejskiej Komisji Opieki Społecznej określi kategorie wydatków, ponoszonych w związku z wykonywaniem czynności opiekuna społecznego, które uważać należy za konieczne i podlegające zwrotowi.

§ 24.

Magistrat m. Łodzi dostarczy opiekunowi społecznemu bezpłatnych środków lokomocji, o ile będą konieczne przy wykonywaniu jego czynności.

XII. Posiedzenia opiekunów społecznych.

§ 25.

W celu wprowadzenia określonego jednolitego systemu przy załatwianiu spraw, opiekunowie społeczni odbywać będą pod przewodnictwem przewodniczącego Komisji Opieki Społecznej co miesiąc wspólne posiedzenia dla omówienia czynności opiekuna społecznego.

Na zebraniach tych będą mogły być również wygłaszane referaty w sprawach opieki społecznej.

Niezależnie od okręgowych zebrań, opiekunowie społeczni obowiązani będą brać udział w posiedzeniach, na które zaprosi ich Miejska Komisja Opieki Społecznej lub Wydział.

W głosowaniu brało udział 75 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednomyślnie.

Z powodu wyczerpania porządku dziennego przewodniczący o godzinie 23 min. 25 posiedzenie zamyka.

Przewodniczący:

(—) Inż. J. Holcgreber.

(—) J. Wolczyński.

Prowadzący protokół (—) P. Rundo.

Radni-Sekretarze:

(—) M. Fein

(—) J. Richter.

KRONIKA MIEJSKA.

Walka z błonią na terenie m. Łodzi. Zgodnie z reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 grudnia 1929 roku, odbyło się w tych dniach w Urzędzie Wojewódzkim, pod przewodnictwem p. nacz. dr. St. Skalskiego, posiedzenie Komitetu ścisłego do walki z błonią na terenie m. Łodzi. Stosownie do zaleceń Państwowego Zakładu Higieny, postanowiono w okresie miesiący stycznia, lutego i marca r. b. przeprowadzić na terenie naszego miasta akcję przeciwbłoniczną w sposób następujący: 1) dokonać zapobiegawczych szczepień przeciwbłonicznych w przedszkolach miejskich i prywatnych; 2) utworzyć 3 oddziały szczepieniowe w różnych częściach miasta; w skład każdego oddziału wejść: lekarz i higienistka; 3) skoordynować akcję tę w rękach Komitetu ścisłego do walki z błonią, do którego wchodzi przedstawiciele: Wydziału Zdrowotności Publicznej Magistratu, Kasy Chorych oraz Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia.

Co się tyczy wydatków, związanych z przeprowadzeniem akcji przeciwbłonicznej na terenie m. Łodzi, ustalono następujące sumy partycypacji: Wydział Zdrowotności Publicznej — zł. 1,200; Kasa Chorych m. Łodzi — zł. 4,500; Departament Zdrowia Publicznego (Wojewódzki Urząd Zdrowia) — zł. 1,800.

O uznanie mocy dowodowej spóźnionych metryk urodzenia. Łódzkie Starostwo Grodzkie, zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wojskowych z 29 kwietnia 1920 roku, kierowało dotychczas do Urzędu Stanu Cywilnego mężczyzn w wieku poborowym — żydów, nieposiadających formalnych metryk urodzenia (t. j. sporządzonych w terminie ośmioldniowym od daty urodzenia), celem określania ich wieku przez specjalną Komisję dla ustalania wieku poborowych — żydów.

Magistrat — Urząd Stanu Cywilnego — opierając się na orzeczeniu Sądu Najwyższego, że spóźnione akty urodzenia mają tę samą moc dowodową, co i akty, sporządzone we właściwym czasie, oraz że ustawa o powszechnym obowiązku służby wojskowej nie czyni rozróżnień pomiędzy obywatelami różnych wyznań, wystąpił do Urzędu Wojewódzkiego z prośbą o spowodowanie odwołania wspomnianego okólnika Ministerstwa Spraw Wojskowych i o uznanie tem samem mocy dowodowej również spóźnionych metryk urodzenia poborowych — żydów.

W związku z powyższą interwencją, Ministerstwo Spraw Wojskowych wyjaśniło, iż wspomniany okólnik nie obowiązuje od czasu wejścia w życie ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, i że określanie wieku poborowych wszystkich wyznań przez komisję, może mieć miejsce jedynie w wypadkach zupełnego braku dowodu, stwierdzającego wiek poborowego.

Wypłata zapomogi zimowej za m. grudzień. Na ogólną liczbę 1767 osób, zarejestrowanych jako uprawnione do zapomogi zimowej za m. grudzień, Miejski Urząd Zasiłkowy wypłacił zapomogę 1357 osobom, w tem 310 bezrobotnym samotnym po zł. 20, 679, posiadającym małą rodzinę, po 30 zł. i 368 bezrobotnym, posiadającym dużą rodzinę — po zł. 45. Razem wypłacono zapomóg na sumę zł. 43.130.

Z Miejskich instytucji kulturalno-oświatowych. Według zestawień cyfrowych Wydziału Oświaty i Kultury w grudniu roku ub. zwiedziło Miejską Galerję Sztuki (park im. Sienkiewicza) ogółem 886 osób, w tem: 317 za biletami normalnemi, 283 za ulgowemi i 286 za bezpłatnemi. Wśród wycieczek zbiorowych, zwiedzających Galerję, były: Gimnazjum Miejskie im. J. Piłsudskiego,

Gimnazjum im. E. Orzeszkowej, Gimnazjum Państwowe w Zgierzu, Seminarjum Nauczycielskie w Zgierzu i Gimnazjum Niemieckie.

Frekwencja w Muzeum Miejskiem (ul. Piotrkowska 91) w grudniu roku ub. wyraża się w następujących cyfrach: dorosłych — 208 osób, młodzieży — 323; bezpłatnych biletów wydano — 24. Ogółem tedy zwiedziło Muzeum Miejskie 555 osób, w tem wycieczka zbiorowa szkoły powszechnej Nr. 15.

Przeniesienie Biur. Z dniem 15 b. m. biura Wydziałów Zdrowotności Publicznej i Gospodarczego przeniesione zostały do gmachu miejskiego przy ul. Narutowicza 65.

Zwolnienia z opłat szpitalnych w r. 1929. W ciągu roku 1929 Miejska komisja do zwalniania z opłat szpitalnych ubogich mieszkańców m. Łodzi umorzyła należności za leczenie 6.766 chorych na ogólną sumę złotych 1,284,806.64.

Zachorowania na choroby zakaźne. W ciągu tygodnia od dnia 5 do 11 stycznia r. b. włącznie zgłoszono do Wydziału Zdrowotności Publicznej następujące przypadki chorób zakaźnych:

Heine-Medina 1 przypadek, dur brzuszny 11 przypadków, płońica 44 przypadków, błonica 28 przypadków, odra 87 przypadków, róża 3 przypadki, ospa wietrzna 23 przypadków, krztusiec 10 przypadków.

Ogółem zanotowano w tygodniu ubiegłym 207 przypadków.

KARY ZA ANTYSANITARNY STAN NIERUCHOMOŚCI

Łódzkie Starostwo Grodzkie ukarało — na wniosek Wydziału Zdrowotności Publicznej — następujących właścicieli domów za antysanitarny stan posesyji:

Carecką Julianę (Zgierska 108) — grzywną zł. 20, Taubwurcla Wacława (Ogrodowa 26) — grzywną zł. 50, Haua Wilhelma (Głucha 4a) — grzywną zł. 50, Grinberga Hila (Nowo-Cegielniana 7) — grzywną zł. 50.

Z ŻYCIA MIAST POLSKICH.

SAMORZĄD STOLECZNY.

Bezdomni.

Jak stwierdzono na podstawie badań, opieka nad bezdomnością w Warszawie nie byłaby tak trudna, gdyby udało się wyłączyć element, żerujący na opiece społecznej. Co najmniej 60 proc. podań o mieszkania pochodzi od osób, które doprowadzają do fikcyjnych eksmisyj, przybywają z prowincji, sprzedają mieszkania, lub, zamiast pocić komorne, wydają zarobki na pijaństwo. Pośród już zamieszkałych jest dużo takich, którym się opieka zupełnie nie należy. Tak więc mieszkają w domach w Grochowie i na Żoliborzu osoby zarabiające, nawet zamożne. Ci, niezastępujący na opiekę, najgorzej pokrywają opłaty, ściągane przez miasto z tytułu zamieszkania. — Stwierdzono, że w niektórych przy-

padkach należy się miastu 1800, 1500 i 1000 złotych zaległych od jednej osoby.

Postanowiono po raz ostatni zwrócić się do zalegających z opłatami, aby wpłacili kwoty należne, w przeciwnym razie będą w drodze administracyjnej wysiedleni z zajmowanych lokali i przeniesieni do kosztowych pomieszczeń.

Majątek miejski.

Na mocy obliczenia, dokonanego w roku ubiegłym, majątek gminy m. st. Warszawy wynosi około 600 milionów zł. W tem brak było 2 pozycji, które zwiększają wartość majątku co najmniej o 75 milionów zł., gazowni i teatrów.

Co się tyczy gazowni, obliczanie jej majątku postępuje dalej. Dotychczas wobec sporu miasta z Towarzystwem niemieckiem „Dessau”,

nie można było ze względów formalnych włączyć jej majątku do ogólnego wykazu. Co się tyczy teatrów, obliczanie majątku musiało potrwać dłużej, tem bardziej, że teatr posiada wartości, których ustalenie jest trudne (dekoracje, rekwizyty).

POZNAN.

Odbyło się konstytucyjne posiedzenie nowej Rady Miejskiej miasta Poznania. Posiedzenie zagał prezydent Ratajski, poczem odebrał ślubowanie od wszystkich radnych.

Następnie przewodniczący ze starszeństwa dr. Stark zarządził wybór przewodniczącego Rady M., którym wybrano 36 głosami na 57 głosujących ponownie senatora Hedingera (Stron. Nar.). Zastępcą wybrano p. Wybieralskiego, sekretarzem p. Kałamajskiego, zastępcą sekretarza p. Libere, ławnikiem p. Zueghöra, wszystkich ze Stronnictwa Narodowego.

Następnie Rada dokonała wyboru komisji, poczem radca Kultys imieniem Magistratu przedłożył budżet na rok 1930/31, który odesłano do komisji.

Budżet zwyczajny jest zrównoważony i zamyka się w kwocie 24 mil. 487 tys. zł., a więc mniej więcej w granicach preliminarza zeszłorocznego. Nieobjęty administracją ogólną miasta budżet przedsiębiorstw miejskich wynosi po obu stronach 29 mil. 206 tys. zł. Prace nad budżetem nadzwyczajnym są jeszcze w toku.

BYDGOSZCZ.

Kończąca się kadencja Rady Miejskiej dała sposobność do sprawozdania z czteroletniej działalności, którą przedstawił dotychczasowy prezes p. Beyer. Główną zasługą ustępującej Rady — to przygotowanie około 300 nowych mieszkań w szeregu wybudowanych okazałych domów, popieranie sportu, wybudowanie łaźni miejskiej na jednym z przedmieść, elektrownia, duży szpital, będący w tej chwili pod dachem, automobilizacja straży ogniowej, założenie ogrodu botanicznego dla celów naukowych. Majątek miasta wynosi 70 milionów zł., długi 16 milionów, w tem wydatki związane z elektrownią (starą i nową) i wykupieniem przedsiębiorstwa tramwajowego.

KATOWICE.

Jeszcze z końcem ub. roku rozpoczęto prace przy budowie najwyższego w Katowicach, bo 7-piętrowego domu, który stanie na ulicy Wojewódzkiej kosztem 800.000 zł. Dom ten buduje województwo śląskie dla profesorów i nauczycielstwa szkół technicznych i zawodowych. Z początkiem wiosny województwo ma zamiar przystąpić do budowy dwu bloków urzędniczych 8 i 10 piętrowych na ul. Raciborskiej. Tak wysokie domy projektuje się z tego względu, że na terenie Katowic jest mało placów wolnych i place te należy odpowiednio zużytkować.

MAGISTRAT m. ŁODZI.

niniejszem ogłasza, że zgodnie z § 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 roku (Dz. U. R. P. z dnia 21. VI. 1924 r. Nr. 51) i stosownie do § 53 Rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1926 roku (Dz. U. R. P. z dnia 29. VII. 1926 roku Nr. 75)

Preliminarz budżetowy

Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1930/31

wszystkich Wydziałów i instytucji Magistratu m. Łodzi wyłożony zostanie do publicznej wiadomości od dnia 27 stycznia 1930 r. na przeciąg 7-miu dni (do dnia 3 lutego 1930 r. włącznie) w sali Głównej Kasy Miejskiej, okienko Nr. 1, Plac Wolności 14, w podwórzu, gdzie może być przeglądany przez płatników danin komunalnych celem wnoszenia spostrzeżeń i zarzutów.

Łódź, dnia 25 stycznia 1930 roku.

Prezydent (—) Ziemięcki

Redaktor: **Bolesław Dudziński.**

Wydawnictwo Zarządu m. Łodzi.

Drukarnia Państwowa w Łodzi. Piotrkowska 85 160729/30